

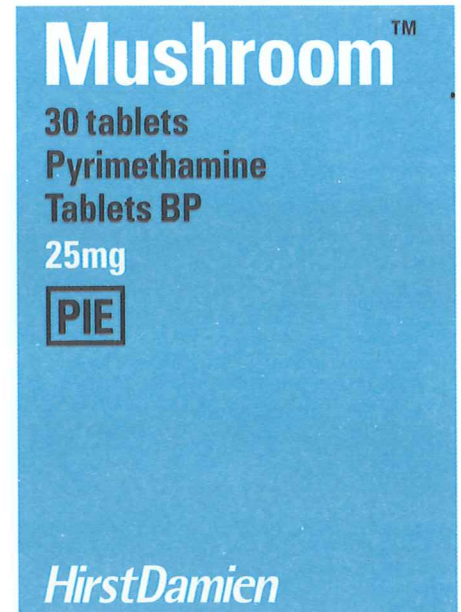
Quan es planteja encara la qüestió de si l'art és una passió o una reflexió, sembla que preguntar-s'ho impliqui trobar-se al marge de les realitats que ens mouen a tots. Doncs bé: heus ací un fet concret –i com aquest, una infinitat actualment–, el *Sant Sopar*, segons Leonardo da Vinci, proposat –perquè pintat no escau, si bé sí que es podria entendre com un muntatge escultòric– per l'artista britànic Damien Hirst.

És coneguda la trajectòria d'escàndols d'aquest creador britànic. El seu objectiu confessat és guanyar diners i aconseguir-ho per mitjà d'un dels productes més arbitraris en tant que utilitat que hi pugui haver al mercat: les dites obres d'art. És més encara, la major part dels productes que elabora els obté des del procediment més allunyat possible del que s'entén com a sentiment emocional subtil, pur o dramàtic, atès que els elements que emprà en les seves realitzacions són normalment objectes o matèries procedents del món natural i del món orgànic en el seu estat normal d'estar present: viu, mort, en descomposició, congelat, envasat, com sigui; però precisament en aquell punt en què el muntatge que ofereix provoca reflexió, interès o menyspreu, preocupació i, si s'escau, sorpresa i admiració per l'acudit que ell, com a creador, ha estat capaç de pensar, elaborar i mostrar, el que se'n diu obra d'art.

Per a l'ocasió que ens ocupa és evident que va reflexionar sobre quina preocupació subtil podia proposar. El *Sant Sopar*, de Leonardo, és un projecte plàstic que, per la personalitat excepcional del seu autor i per la intenció metafísica amb què va disposar el Crist i els apòstols a l'obra que havia d'inspirar i ajudar a través dels ulls les ments dels frares del convent mentre menjaven, havia de ser inci-

dent en la vida real. Exactament l'altre credo de Hirst: l'art és una medicina que pot curar. El que passa en l'obra del britànic és que ha entès el concepte de curació, no en el sentit espiritual o filosòfic que proposava el florentí, sinó en el mèdic i fisiològic que ara entenem que és la medicina instrumental. Les reflexions del Crist i dels apòstols leonardescos feien cap sobre com havien d'entendre els sentiments afectuosos de les persones i de la seva ubicació en l'ordre del cosmos. Hirst s'emplaça en una altra problemàtica, tan real com aquella: és un fet que les persones emmalalteixen i que, per l'ordre del benestar social general, les seves afeccions han de ser tractades. En la modernitat, i Hirst hi és plenament emplaçat, i encara més en la societat en la qual les persones es veuen afectades per xacres resultants de les interaccions que s'hi exerceixen. El que esdevé normal en aquesta darrera proposta és que l'anglès mostri el seu projecte plàstic, i inciti els afectats més que com una manera d'impressió sensible, sense negligir-la, com una forma de publicitat que dona a conèixer els productes que hi ha a l'abast per fer front a les realitats feaents de les malalties. Efectivament –en un joc de creativitat contemporània en què els conceptes esdevenen ambivalents– per referència al *Sant Sopar* i per la disposició dels apòstols en l'espai plàstic, aquells prospectes al·lusius (mostrats per altra banda en grans dimensions i en vertical) són la indicació d'una reflexió actual sobre com caldria enfocar les realitats que hi succeeixen. Realment, un art que, en indicació de Hirst, esdevé també proposta curativa; com s'ho han cregut i continuen creient-s'ho molts artistes actuals.

El que passa és que ara l'art, més que una imatge –sense deixar de ser-ho–, és una pro-

Damien Hirst. *Mushroom*, de la sèrie *The Last Supper* 1999. 15,30x10,15 cm.

posta que es mostra com una instal·lació que invita a reflexionar o a emplaçar-s'hi. L'art abans il·lustrava la transcendència o el gust; ara més aviat és una reflexió, una intenció o un projecte ofert per algú per mitjà d'una via sensible expressada amb imatges i/o mots que impliquen més concepte que sensibilitat.

L'art, sentir i/o pensar?

The Last Supper, de Damien Hirst, s'exposa a Can Framis fins al 12 d'abril, un joc de creativitat contemporània en què els conceptes esdevenen ambivalents

per Arnau Puig